

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/192/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116203320
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8116203320.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobcov: 1/ G. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. G. XX, XXX XX D., 2/ B. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. G. XX, XXX XX D., obaja právne zastúpení JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, právne zastúpený ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia 8 081,29 €, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9C/54/2016-34 zo dňa 16.06.2016 takto

rozhodol:

Zrušuje sa rozsudok a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol nasledovne: „I. Žalobu zamietá. II. Žalobcovia 1. a 2. sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému v prospech jeho právneho zástupcu Černejová & Hrbek s.r.o. náhradu trov konania vo výške 1400,81 € spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. V odôvodnení okrem iného uviedol, že návrhom došlým súdu dňa 18.02.2016 sa žalobcovia domáhali voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 8 081,29 € na tom skutkovom základe, že dňa 24.06.2009 uzatvorili so žalovaným HypoPôžičku č. Z Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 44 904,98 € s ročnou úrokovou sadzbou 7,20 % a ďalšími parametrami v zmluve uvedenými. Žalobcovia majú za to, že poskytnutá pôžička mala formu spotrebiteľského úveru a zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch č. XXX/XXXX Z. z., a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Z tohto dôvodu je zmluva o spotrebiteľskom úvere bezúročná a bez poplatkov a na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške rozdielu medzi čerpanými finančnými prostriedkami a vyplatenými finančnými prostriedkami. Požadovaná suma bezdôvodného obohatenia je rozdielom medzi úverom tzv. HypoPôžičky č. XXXXX-XX, ktorý bol poskytnutý vo výške 44 904,98 € a úverom poskytnutým na základe zmluvy o poskytnutí úveru tzv. HypoPôžičky č. Z ktorý bol poskytnutý vo výške 58 218,64 €, pričom časť „C“ úveru vo výške 50 170,47 € bola použitá práve na vyplatenie HypoPôžičky č. XXXXX s pripočítaním zaplatenej sumy 2815,80 €.

3. Na základe vykonaného dokazovania má súd za to, že zmluva o poskytnutí úveru s názvom HypoPôžička č. U XXXXX-XX vzhľadom na to, že jej predmetom bol úver prevyšujúci sumu 20000 €, a to úver v celkovej výške 44 904,98 €, nepodlieha právnomu režimu spotrebiteľských úverov podľa zákona č. XXX/XXXX Z.z.. Z toho dôvodu tvrdený nedostatok zmluvných náležitostí podľa zákona č. 258/2001 Z.z. by ani v prípade preukázania uvedeného nemohol viesť k bezúročnosti úveru, keďže zmluva uvedené náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z. z. mať ani nemusela

4. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou žalobcov, že pokiaľ by prostriedky z tohto úveru boli poskytnuté na výplatu iných spotrebiteľských úverov, ide aj v tomto prípade o spotrebiteľský úver. Zo zákona 258/2001 Z. z. nič také neplynie a úver nad výšku 20 000 € je z jeho pôsobnosti bez ďalšieho priamo vylúčený. Prijatím právneho názoru žalobcu by došlo k absurdným následkom, a teda aj k tomu, že trebárs úver vo výške 100 000 €, ktorý celkom zjavne nepodlieha režimu zákona 258/2001 Z. z. by mu podliehať mal, ak bol použitý na vyplatenie 100 pohľadávok spotrebiteľského charakteru vo výške 1 000 €. Takýto výklad treba odmietnuť. Na základe vyššie uvedeného súd žalobu ako bezzákladnú zamietol bez potreby zaoberať sa námietkou premlčania.

5. Vzhľadom na to, že žalovaný bol v konaní úspešný, patrí mu náhrada trov konania podľa § 142 ods.1 O.s.p. Trovy žalovaného predstavujú náklady právneho zastúpenia podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z.

6. Proti rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia. Namietali nesprávne skutkové zistenia súdom prvej inštancie a nesprávne právne posúdenie veci. Z úveru podľa úverovej zmluvy č. U XXXXX-XX zo dňa 24.06.2009 im bola vyplatená suma 2193,19 Eur, suma 154,98 mala byť vyplatená ako poplatok spoločnosti Consumer Finance Holding, suma 20 253,69 Eur mala byť prevedená žalovanému na splatenie úveru od žalovaného č. U XXXXX-XX, suma 14 436,76 mala byť prevedená žalovanému na splatenie úveru žalovaného č. U XXXXX-XX. Na prefinancovanie úveru č. U XXXXX-XX bol žalobcom poskytnutý ďalší úver, a to úver č. U XXXXXX-XX zo dňa 02.04.2012 vo výške 58 218,64 Eur, z ktorého nebola žalobcom poskytnutá žiadna suma, suma 164,98 Eur mala byť prevedená V. ako poplatok, suma 50 170,47 Eur mala byť prevedená žalovanému na zaplatenie úveru č. U XXXXX-XX, suma 1 108,78 Eur mala byť prevedená CFH na splatenie úveru od žalovaného č. U XXXXX-XX, suma 1061,43 eur na splatenie úveru č. XXXXXXXX, suma 3988,14 Eur na splatenie úveru č. XXXXXXXX a suma 1724,84 Eur na splatenie úveru č. XXXXXXXX. Nemalo by byť sporné, že úver č. XXXXX-XX je aj súhrnom úverov č. U XXXXX-XX, č. U XXXXX-XX a č. U XXXXX-XX. Účelom poskytnutých úverov sa súd prvej inštancie nezaoberal, hoci išlo o podstatné zistenie vo vzťahu k aplikácii § 1 ods. 2 písm. e) zákona č. 258/2001 Z.z.. Súdna ochrana veriteľov nemôže byť taká bezbrehá, že veriteľ poskytne spotrebiteľovi množstvo spotrebiteľských úverov, postupne ich bude prefinancovať, až kým neprekročí hranicu pôsobnosti zákona o spotrebiteľských úveroch a takýmto spôsobom sa zbaví zodpovednosti, ktorú by inak niesol podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Navyiac, pri prefinancovaní nesplatených úverov nie je nijako zohľadnené, či staré úvery nie sú bezúročné a bez poplatkov pre absenciu obligatórnych náležitostí, ale najmä za dlh je považovaná nielen istina, ale aj úroky zo starých zmlúv, čo ma za následok, že pri úvere, ktorý je predmetom tohto konania majú žalobcovia platiť aj úroky z úrokov podľa zmlúv č. U XXXXX-XX, č. U XXXXX-XX a č. U XXXXX-XX ako aj z poplatku V. a pri úvere č. U XXXXXX-XX, ktorý bol určený aj na prefinancovanie úveru, ktorý je predmetom tohto konania, majú platiť opäť aj úroky z úrokov podľa úveru č. U XXXXX-XX. Pre správne zistenie skutočných platobných povinností je potrebné zistiť, pri každom z úverov od žalovaného a CFH, na čo boli použité úvery č. U XXXXX-XX a č. U XXXXXX-XX, čo bolo započítané na istiny, na úrok a na poplatky. Sumy bezdôvodného obohatenia nemôžu byť považované za úver. Úvery č. U XXXXX-XX z 24.06.2009 a č. XXXXXX-XX z 02.04.2012 boli uzatvorené podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, čo je napísané v ich hlavičkách a v súvisiacich písomnostiach. Žalobcovia zároveň poukázali na ust. § 54 ods. 1 a 2 OZ. V čase vyhlásenia rozsudku platil horný limit na posudzovanie úverov ako spotrebiteľských - 75 000 Eur. Z uvedených dôvodov navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie dáva jasné, zreteľné a po právnej stránke správne odpovede na zásadné otázky sporu. Súd prvej inštancie plne reflektoval znenie kogentného ust. § 1 ods. 2 písm. e) zákona o spotrebiteľských úveroch. Argumentácia žalobcov v odvolaní spočíva v nahliadaní na zmluvu ako na súhrn troch časovo skorších úverov, ide však o tvrdenie, ktoré doposiaľ žalobcami nebolo v konaní na súde prvej inštancie uvádzané. Žalovaný je názoru, že zmluva o úvere predstavuje samostatný právny úkon, úplne oddelený a svojou existenciou nezávislý od troch skorších úverov. Ak by aj hypoteticky ktorákoľvek z troch skorších zmlúv spadala pod režim zákona o spotrebiteľských úveroch, uvedená skutočnosť nemá spôsobilosť preniesť aplikáciu tohto zákona aj na zmluvu o úvere, ktorá je predmetom tohto konania. Hoci nie je sporné, že odkaz na zákon o spotrebiteľských úveroch sa v hlavičke zmluvy nachádza, tento nie je pre vzhľadom na podstatné parametre úveru významný, nakoľko samotná podstata tejto zmluvy je vylúčená ustanovením § 1 ods. 2 písm. e) zákona, ktoré má kogentný charakter. Zmluva o úvere ako aj skoršie tri úverové zmluvy

zanikli splnením, preto už nemôžu byť predmetom súdneho prieskumu. Akékoľvek prípadné nároky z nej vyplývajúce sú už premlčané. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 379 až § 381 v spojení s § 470 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

9. Správny je záver súdu prvej inštancie, že za spotrebiteľský úver nie je možné považovať úver vo výške nad zákonom stanovený horný limit, čo podľa predpisov v čase vzniku spornej zmluvy predstavovalo 20.000 eur (§1 ods.2 písm. e/ zákona č. 258/2001 Zz. o spotrebiteľských úveroch; ďalej aj „Prvý ZoSU“). A pri formalistickom posúdení veci sa môže napadnutý rozsudok javiť aj ako správny.

10. Ide o vec zásadného právneho významu týkajúcu sa spoločenských vzťahov, ktoré intenzívne dopadajú na kvalitu verejného života. Reštrukturalizácie úverov sú pomerne bežné, no pri nerešpektovaní princípov vyplývajúcich zo spotrebiteľských úverov môže dôjsť k ich závažnému narušeniu. Najčastejšie tým, že sa opakovaným úverovaním spotrebiteľ ocitne mimo ochrany dôležitých noriem práva vyplývajúceho zo spotrebiteľských úverov a to napriek tomu, že dohodol spotrebiteľské úvery.

11. Zo zmluvy č. U XXXXX-XX vyplýva, že na jej základe bol žalobcom poskytnutý úver v celkovej výške 44 904,96 Eur. Z tejto sumy mala byť suma 2193,19 Eur prevedená na osobný účet klienta, suma 154,98 Eur prevedená na účet Consumer Finance Holding, a.s. za účelom úhrady nákladov V. súvisiacich s poskytnutím úveru, suma 20 253,69 Eur bola určená na úhradu pohľadávky žalovaného voči žalobcom zo zmluvy č. XXXXX, suma 7866,36 Eur bola určená na úhradu pohľadávky žalovaného voči žalobcom zo zmluvy č. XXXXX, suma 14 436,76 Eur bola určená na úhradu pohľadávky žalovaného voči žalobcom zo zmluvy č. XXXX. Z uvedeného je zrejmé, že prevažná časť úveru bola použitá na úhradu záväzkov žalobcov voči žalovanému na základe skorších zmlúv. Žalobcom bolo z predmetného úveru 44 904,98 € vyplatených 2193,19 Eur a z neskoršieho úveru (U XXXXXX-XX zo dňa 02.04.2012) vo výške 58 218,64 Eur nebolo vyplatené k rukám žalobcov nič.

12. Dňa 02.04.2012 bola medzi žalovaným a žalobcami uzatvorená zmluva č. U XXXXXX-XX, na základe ktorej bol poskytnutý úver vo výške 58 218,64 Eur. Časť úveru, a to suma 50170,47 Eur mala byť prevedená na účet žalovaného za účelom úhrady pohľadávky žalovaného voči žalobcom zo zmluvy č. XXXXX (teda zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania). Suma 1108,78 Eur mala byť prevedená žalovanému za účelom úhrady pohľadávky žalovaného voči žalobcom zo zmluvy č. XXXXX. Žalobcovia sa v predmetnej veci domáhajú vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 8081,29 Eur, teda v rozsahu nad rámec poskytnutých úverových prostriedkov zo zmluvy o úvere č. U XXXXX-XX zo dňa 24.06.2009.

13. Zdá sa, že skutočnú výšku dlhov zo skorších úverov neposudzoval žiadny súd ale samotná banka a na preplatenie všetkého, čo stanovila ako dlh, vykontrahovala nový úver, teda bez objektívneho posúdenia skutočnej výšky pohľadávky a jej príslušenstva. A banka to robila opakovane. Vygradovanie úverovania bolo len logickým završením procesu poskytovania úverov a zdá sa, že bez adekvátneho posúdenia bonity dlžníkov. Poskytnutie nového úveru a navyše bez zachovania kontinuity ochrany normami predpisov o spotrebiteľských úverov je spojené so spoločensky nežiaducimi rizikami.

14. Po prvé ide o riziko, že neskorším úverom si banka preplatí aj plnenie z nečestných klauzúl. Okrem iného môže ísť napríklad o úroky (zmluvné) aj po splatnosti a úročenie nad zákonom stanovený administratívny limit úrokov z omeškania, a teda v rozpore s § 517 ods. 2 OZ v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., príp. o neprijateľné poplatky alebo plnenie úrokov napriek bezúročnosti úveru.

15. Po druhé ide o riziko, že neskorším úverom banka prekryje iné neprijateľné podmienky dojednané v skoršom úvere, napríklad neprijateľnú zmluvnú podmienku o predčasnom splatení (de fault) a iné. Tým, že novším úverom si banka doslova vytvorí stav na úhradu pohľadávky zo skoršieho úveru, môže sa spoliehať na to, že nikto nikdy sa už nebude zaoberať zmluvnými podmienkami skoršieho už „splateného“ úveru.

16. Po tretie môže ísť o riziko, že sa dlžníci dostanú mimo úroveň ochrany pravidiel, ktoré dopadajú na spotrebiteľské úvery. Ide o typický prípad, keď na úhradu viacerých spotrebiteľských úverov sa poskytne nový vyšší úver, a to vo výške, ktorá je mimo rámec spotrebiteľských úverov. Spotrebiteľia sa tak dostávajú do nepriaznivejšej sféry úverovania mimo pravidiel pre spotrebiteľské úvery, teda sa im zhoršuje právna situácia, hoci plnia účelom výplaty skorších úverových záväzkov, ktoré plynú zo spotrebiteľských úverov. Rizikom je aj preplatenie plnení z premlčaných práv a ii.

17. Pravidlá pre spotrebiteľské úvery predpokladajú ochranu vrátane eurokonformného výkladu zákonov pre prípad, že veriteľ poskytol úver za takých okolností, že sa spotrebiteľia zmluvnými konštrukciami ocitli zo sféry spotrebiteľských úverov mimo tejto sféry, napr. cit., Členské štáty zabezpečia, že úverové zmluvy neznižujú, na škodu spotrebiteľa, ustanovenia vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré vyplývajú alebo sú v zhode s touto smernicou. ... Členské štáty taktiež zabezpečia, aby sa ustanovenia, ktoré prijímajú na vykonanie tejto smernice, neobchádzali v dôsledku formulácie dohôd, najmä však formou rozdelenia čiastky úveru do niekoľkých dohôd (čl. 14 smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, ďalej aj smernica Rady 87/102/EHS).

18. Odvolací súd je vzhľadom na vyššie uvedené riziká toho názoru, že ak sa spotrebiteľovi poskytol úver za takých okolností, že sa ním obišli pravidlá spotrebiteľských úverov, najmä údaj o celkových nákladoch na úver (RPMN), potom treba spotrebiteľom poskytnúť ochranu v spornom úverovom vzťahu, a to rovnakú ako pri spotrebiteľských úveroch. A o taký prípad ide aj za stavu, že sa novým úverom, ktorý formálne pre jeho výšku je nad hranicou pre spotrebiteľské úvery reštrukturalizujú skoršie spotrebiteľské úvery. Nič nebránilo banke poskytnúť separátne prípadne viaceré nové úvery tak, že by spotrebiteľia zostali kontinuálne v režime ochrany určenej pre spotrebiteľské úvery, no žalovaná banka to tak zjavne neurobila a pri formalistickom posudzovaní veci dostala žalobcov mimo dôležitej sféry kontrolovanej v rámci spotrebiteľských úverov, a to za stavu, že pri kontrahovaní mala plnú vedomosť o tom, že rozhodujúca časť úveru sa použije na úhradu záväzkov plynúcich zo skôr dojednaných spotrebiteľských úverov. V tomto kontexte je povinnosťou odvolacieho súdu ako plnohodnotného orgánu sústavy orgánov súdnej ochrany práv spotrebiteľov na jednotnom trhu EÚ naplniť príkaz plynúci z čl. 14 smernice Rady 87/102/EHS a konanie žalovaného, odvolávajúceho sa formálne na ustanovenie § 1 ods. 2 písm. e) zákona č. 258/2001 Z. z., posúdiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi využívajúce potrebu konsolidácie úverov spotrebiteľov a poškodzujúce spotrebiteľov kontrahovaním úveru, ktorý formálne, bez kauzálneho skúmania, nejaví znaky spotrebiteľského úveru. S uvedeným formalistickým záverom sa však súd ako orgán ochrany práva nemôže stotožniť už len z dôvodu, že spotrebiteľské záväzky vykazujú za každých okolností obligatórnu kauzalitu. Práve kauzalita kontrahovaného úverového záväzku núti skúmať nielen formálne znaky úverového kontraktu, ale aj jeho účel, ktorý v okolnostiach rozhodovanej veci smeruje nepochybne k výplate skôr poskytnutých spotrebiteľských úverových záväzkov. Preto znaky, ktoré inak vylučujú úverový kontrakt z pôsobnosti zákona č. 258/2001 Z. z., nemožno skúmať izolovane a uspokojiť sa iba s formalistickým náhľadom na vec. Práve naopak, akonáhle súd zistí kauzálnu súvislosť úverového kontraktu formálne sa javiaceho ako nie spotrebiteľského úveru so skoršími spotrebiteľskými úvermi a identifikuje konanie dodávateľa popísané v čl. 14 Smernice 87/102/EHS, nesmie odoprieť spotrebiteľovi ochranu, ktorú mu garantujú normy komunitárneho práva prostredníctvom zásahu orgánu štátu. V opačnom prípade by dochádzalo k súdom tolerovanému poškodzovaniu práv spotrebiteľov, čo je v okolnostiach významu agendy ochrany spotrebiteľa pre bezporuchové fungovanie jednotného trhu tovarov a služieb v podmienkach EÚ neprípustné.

19. Takéto obchádzanie zákona o spotrebiteľských úveroch tak nemôže požívať ochranu, no odvolací súd s ohľadom na okolnosti prípadu nevidí dôvod na neplatnosť úverového právneho úkonu, ale na poskytnutie ochrany žalobcom ako spotrebiteľom v rovine pravidiel spotrebiteľských úverov, a to vrátane všetkých ustanovení, ktoré legislatíva so spotrebiteľskými úvermi spája vrátane inštitútov

sankčnej povahy akými je aj bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pre nešpecifikovanie splátok úveru (§4ods.2písm.i./ods.3 Prvého ZoSÚ).

20. K otázke bezúročnosti v nadväznosti na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci Bírová (C-42/15) treba brať do úvahy a priori temporálne súvislosti a otázku času vzniku spornej zmluvy, ktorá dopadá na obdobie účinnosti prvej smernice o spotrebiteľských úveroch (smernica Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986), ktorá nevyžadovala plnú harmonizáciu. Úvahy Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 sú preto na uvedenú vec neaplikovateľné.

21. V aplikačnej praxi súdov býva pravidlom, že prioritne sa súd z dôvodu hospodárnosti vyrovnáva s premlčaním. V predmetnej veci sa súd námietkou premlčania nezaoberal. Ide pritom o dôležitú nielen skutkovú ale aj právnu otázku.

22. Z tohto dôvodu bolo potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

23. Úlohou prvoinstančného súdu v ďalšom bude posúdiť dôvodnosť námietky premlčania vrátane významu opakovaného úverovania až po nekontinuálne vylúčenie žalobcov spod ochrany noriem určených pre spotrebiteľské úvery, ktoré z pohľadu dodržania odbornej starostlivosti pri posúdení bonity dlžníkov sa nejaví len ako nedbanlivostné, o čom svedčí práve konanie banky smerujúce k vyňatiu spotrebiteľského záväzku z režimu spotrebiteľských úverov. V prípade, že právo žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčané, bude súd prvej inštancie podľa vyššie uvedeného právneho názoru aplikovať na sporný úver všetky ochranné opatrenia, ktoré zakotvujú predpisy o spotrebiteľských úveroch a na vec použije vo svetle čl. 14 smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986, ochranné inštitúty, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru. Zároveň rozhodne aj o všetkých trovách konania (§ 396 ods. 3 CSP).

24. Abstrakt rozhodnutia

25. V prípade reštrukturalizácie spotrebiteľských úverov je na strane dodávateľa dôležité konať s odbornou starostlivosťou tak, aby sa úverovaním neobchádzali pravidla o spotrebiteľských úveroch a tak neznížila ochrana spotrebiteľa, ktorú mu tieto pravidla garantujú, najmä dôležitý údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN). Za takéto zníženie ochrany treba považovať aj takú reštrukturalizáciu spotrebiteľských úverov, ak sa spotrebiteľovi poskytne na preplatenie skorších spotrebiteľských úverov s ich príslušenstvom úver vo výške prevyšujúcej limit pre spotrebiteľské úvery a spotrebiteľ je tak ukrátený okrem iného o údaj o celkových nákladoch na úver.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).